STAATSBLAD VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

40

WET *van 13 januari 1965, houdende nieuwe regelen betreffende:*

a. *de toelating en uitzetting van vreemdelingen;*

b. *het toezicht op vreemdelingen die in Nederland verblijf houden;*

c. *de grensbewaking.*

(Vreemdelingenwet.)

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is de bestaande wetgeving betreffende de toelating en uitzetting van vreemdelingen, het toezicht op vreemdelingen die in Nederland verblijf houden, en de grensbewaking, te herzien en daartoe een nieuwe Vreemdelingenwet vast te stellen;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1. In deze wet wordt verstaan onder:

Onze Minister: Onze Minister van Justitie;

de commissie: de Adviescommissie voor vreemdelingenzaken, genoemd in artikel 2;

het hoofd van plaatselijke politie:

a. in gemeenten met een politiekorps onder leiding van een hoofdcommissaris of commissaris: de korpschef;

b. in andere gemeenten: de burgemeester;

c. in gebieden die niet gemeentelijk zijn ingedeeld: de door Ons aangewezen autoriteit;

maand: tijdvak van dertig dagen;

vergunning tot verblijf: vergunning verleend overeenkomstig artikel 11;

vergunning tot vestiging: vergunning verleend overeenkomstig artikel 13;

vreemdeling: ieder die niet Nederlander is in de zin van de Wet op het Nederlanderschap en het ingezetenschap (*Stb.* 1892, 268) en die niet op grond van een andere wet als Nederlander wordt behandeld.

Artikel 2. 1. Er is een Adviescommissie voor vreemdelingenzaken. Deze heeft tot taak Onze Minister van advies te dienen omtrent de toepassing van het bepaalde bij en krachtens deze wet.

2. De commissie bestaat uit ten minste zeven leden. Wij benoemen en ontslaan de leden en wijzen uit hun midden een voorzitter aan. De benoeming geschiedt voor een door Ons te bepalen tijdvak; het lidmaatschap eindigt bij het bereiken van de zeventigjarige leeftijd.

3. Als voorzitter wordt bij voorkeur een met rechtspraak belast lid van de rechterlijke macht aangewezen.

Ambtenaren, verbonden aan een departement van algemeen bestuur of ondergeschikt aan Onze Minister, zijn uitgesloten van het lidmaatschap van de commissie.

4. De commissie is bevoegd bij een ieder schriftelijk of mondeling de inlichtingen in te winnen welke zij voor de vervulling van haar taak nodig acht.

5. De inrichting en de werkwijze van de commissie worden geregeld bij algemene maatregel van bestuur. Daarbij kan worden voorzien in de instelling van een of meer subcommissies, welke namens de commissie kunnen optreden.

Artikel 3. 1. Bij algemene maatregel van bestuur worden voorschriften vastgesteld omtrent:

a. de in het belang van de grensbewaking te treffen voorzieningen;

b. de verplichtingen waaraan personen zijn onderworpen met het oog op de controle in het belang van de grensbewaking.

2. Wij wijzen de ambtenaren aan, die met de grensbewaking zijn belast.

3. De in het voorgaande lid bedoelde ambtenaren nemen de door Onze Minister in het belang van de grensbewaking gegeven algemene en bijzondere aanwijzingen in acht.

Artikel 4. 1. Met het toezicht op vreemdelingen zijn belast:

a. de hoofden van plaatselijke politie;

b. de tot de opsporing van strafbare feiten bevoegde ambtenaren van rijks- en gemeentepolitie;

c. andere ambtenaren die daartoe door Ons zijn aangewezen.

2. De in het eerste lid onder *b* en *c* bedoelde ambtenaren oefenen het toezicht op vreemdelingen onder leiding van de hoofden van plaatselijke politie uit.

3. De ambtenaren, bedoeld in het eerste lid onder *a*—*c*, nemen de door Onze Minister in het belang van het toezicht op vreemdelingen gegeven algemene en bijzondere aanwijzingen in acht.

4. De procureurs-generaal, fungerende directeuren van politie, zien toe op de naleving van de bij en krachtens deze wet vastgestelde voorschriften, en van de door Onze Minister gegeven aanwijzingen, betreffende het toezicht op vreemdelingen.

5. De ambtenaren, bedoeld in het eerste lid onder *a*—*c*, geven aan de procureurs-generaal, fungerende directeuren van politie, alle door hen gevraagde inlichtingen betrekking hebbende op het toezicht op vreemdelingen.

Artikel 5. 1. De algemeen verbindende voorschriften welke Onze Minister ter uitvoering van deze wet of van een daarop gegronde algemene maatregel van bestuur vaststelt, worden bekend gemaakt door plaatsing in de *Nederlandse Staatscourant*. De vaststelling geschiedt in overeenstemming met de ministers wie het mede aangaat.

2. Voorzover een regeling, houdende voorschriften als bedoeld in het eerste lid, niet anders bepaalt, treedt zij in werking met ingang van de tweede dag na die der dagtekening van de *Staatscourant* waarin zij is geplaatst.

HOOFDSTUK II

Verblijf in Nederland

Afdeling A. Toelating

Artikel 6. 1. Toegang tot Nederland hebben vreemdelingen aan wie het krachtens een der bepalingen van de artikelen 8—10 is toegestaan in het land te verblijven en die voldoen aan de bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vastgestelde

vereisten ten aanzien van het bezit van een document voor grensoverschrijding.

2. De ambtenaren, belast met de grensbewaking, weigeren niet dan ingevolge een bijzondere aanwijzing van Onze Minister de toegang tot Nederland aan vreemdelingen die er zich op beroepen, dat zij door de weigering genoopt zouden worden zich onmiddellijk te begeven naar een land waarin zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit, dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of tot een bepaalde sociale groep.

Artikel 7. 1. Vreemdelingen aan wie de toegang tot Nederland is geweigerd, zijn verplicht het land onverwijld te verlaten, zulks met inachtneming van de aanwijzingen welke hun daartoe door een ambtenaar, belast met de grensbewaking, zijn gegeven.

2. Vreemdelingen aan wie de toegang tot Nederland is geweigerd, en die zijn binnengekomen aan boord van een schip of luchtvaartuig in gebruik bij een vervoersonderneming, kunnen worden verwijderd door plaatsing aan boord van een schip of luchtvaartuig in gebruik bij dezelfde vervoersonderneming. Is zulks niet binnen redelijke tijd mogelijk, dan kunnen de kosten van verwijdering uit Nederland op die vervoersonderneming worden verhaald.

3. Bij algemene maatregel van bestuur worden nadere regelen gegeven omtrent de toepassing van het voorgaande lid.

4. Gezagvoerders van schepen en luchtvaartuigen zijn verplicht de redelijkerwijs van hen te vergen medewerking te verlenen aan de verwijdering van een vreemdeling overeenkomstig het bepaalde in het tweede lid.

Artikel 8. 1. Het is aan vreemdelingen die bij hun binnenkomst hebben voldaan aan de verplichtingen waaraan personen bij grensoverschrijding zijn onderworpen, gedurende een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen termijn toegestaan in Nederland te verblijven, indien en zolang zij:

a. het bij en krachtens deze wet bepaalde in acht nemen;

b. beschikken over voldoende middelen om te voorzien zowel in de kosten van hun verblijf in Nederland als in die van hun reis naar een plaats buiten Nederland waar hun toelating gewaarborgd is;

c. geen gevaar opleveren voor de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid.

2. De in het eerste lid bedoelde termijn wordt ten hoogste op zes maanden bepaald. Voor de bij algemene maatregel van bestuur te onderscheiden categorieën van vreemdelingen kunnen verschillende termijnen worden vastgesteld.

Artikel 9. Het is aan vreemdelingen die houder zijn van een vergunning tot verblijf, toegestaan in Nederland te verblijven tot het tijdstip waarop die vergunning haar geldigheid verliest.

Artikel 10. 1. Het is aan vreemdelingen toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven:

a. indien zij houder zijn van een vergunning tot vestiging;

b. indien zij door Onze Minister als vluchteling zijn toegelaten.

2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kan aan andere dan de in het eerste lid bedoelde vreemdelingen worden toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven.

Artikel 11. 1. Bevoegd tot het verlenen en intrekken van vergunningen tot verblijf, alsmede tot het verlengen van de geldigheidsduur daarvan, zijn:

a. Onze Minister;

b. in de door Onze Minister te bepalen gevallen het hoofd van plaatselijke politie.

2. Een vergunning tot verblijf kan onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan, worden verleend. Aan de vergunning kunnen — in het belang van de openbare rust, van de openbare orde of van de nationale veiligheid — voorschriften worden verbonden. De beperkingen en voorschriften kunnen worden gewijzigd, hetzij op verzoek van de houder der vergunning hetzij wegens veranderde omstandigheden.

3. De aan de vergunning verbonden voorschriften kunnen mede strekken tot het stellen van zekerheid voor de kosten die voor de Staat en andere openbare lichamen uit het verblijf van de houder der vergunning kunnen voortvloeien, alsmede voor de kosten van een reis naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating gewaarborgd is.

4. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regelen gegeven omtrent het stellen van zekerheid als bedoeld in het voorgaande lid.

5. Het verlenen van een vergunning tot verblijf, alsmede het verlengen van de geldigheidsduur daarvan, kan worden geweigerd op gronden aan het algemeen belang ontleend.

Artikel 12. De vergunning tot verblijf van een vreemdeling kan worden ingetrokken:

a. indien hij onjuiste gegevens heeft verstrekt die hebben geleid tot het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van de vergunning;

b. indien hij niet meer beschikt over voldoende middelen van bestaan;

c. indien hij inbreuk heeft gemaakt op de openbare rust of de openbare orde, dan wel een gevaar vormt voor de nationale veiligheid;

d. ingevolge een beperking waaronder de vergunning is verleend, of wegens overtreding van een daaraan verbonden voorschrift.

Artikel 13. 1. Onze Minister is bevoegd tot het verlenen en intrekken van vergunningen tot vestiging.

2. Een vergunning tot vestiging wordt niet onder beperkingen verleend. Aan de vergunning worden geen voorschriften verbonden.

3. Aan een vreemdeling die gedurende een tijdvak van vijf jaren zijn hoofdverblijf in Nederland heeft gehad, kan de vergunning slechts worden geweigerd:

a. indien niet redelijkerwijs is gewaarborgd dat hij duurzaam zal kunnen beschikken over voldoende middelen van bestaan;

b. indien hij ernstig inbreuk heeft gemaakt op de openbare rust of de openbare orde, dan wel een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

4. Aan een vreemdeling die gedurende een tijdvak van tien jaren zijn hoofdverblijf in Nederland heeft gehad, kan de vergunning niet meer worden geweigerd op de in het voorgaande lid onder *a* omschreven grond.

5. Onder een tijdvak als bedoeld in het derde en vierde lid van dit artikel wordt verstaan een tijdvak onmiddellijk voorafgaande aan de dag waarop de vergunning tot vestiging is aangevraagd. Voor de berekening van zodanig tijdvak wordt verblijf in Nederland vóór het bereiken van de zestienjarige leeftijd buiten beschouwing gelaten.

Artikel 14. 1. De vergunning tot vestiging van een vreemdeling kan worden ingetrokken:

a. indien hij onjuiste gegevens heeft verstrekt die hebben geleid tot het verlenen van de vergunning;

b. indien hij bij herhaling een bij deze wet strafbaar gesteld feit heeft begaan;

c. indien hij bij rechterlijk gewijsde is veroordeeld wegens een opzettelijk begaan misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd;

d. indien hij een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

2. Een vergunning tot vestiging vervalt van rechtswege, zodra de houder daarvan zijn hoofdverblijf buiten Nederland vestigt.

Artikel 15. 1. Vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit, dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of tot een bepaalde sociale groep, kunnen door Onze Minister als vluchteling worden toegelaten.

2. De toelating kan niet worden geweigerd dan om gewichtige redenen aan het algemeen belang ontleend, indien de vreemdeling door de weigering genoopt zou worden zich onmiddellijk te begeven naar een land als bedoeld in het eerste lid.

3. Onze Minister kan de toelating intrekken met overeenkomstige toepassing van artikel 14, eerste lid, en voorts in gevallen waarin de vreemdeling door gewijzigde omstandigheden in de gelegenheid is zich zonder gevaar voor vervolging buiten Nederland te vestigen, tenzij hij dringende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, heeft om geen gebruik van die gelegenheid te maken.

4. Beschikkingen krachtens dit artikel worden niet gegeven dan in overeenstemming met Onze Minister van Buitenlandse Zaken.

Artikel 16. 1. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regelen gegeven omtrent:

a. de vereisten waaraan een verzoek van de belanghebbende, om toepassing van een der voorgaande bepalingen van dit hoofdstuk, moet voldoen;

b. de wijze waarop beschikkingen betreffende een vergunning tot verblijf of tot vestiging, dan wel een toelating als vluchteling, ter kennis van de belanghebbende zullen worden gebracht, en de vorm waarin mededeling zal worden gedaan van de tegen zodanige beschikkingen openstaande rechtsmiddelen.

2. Bij algemene maatregel van bestuur kan worden bepaald, dat ten laste van vreemdelingen een bedrag wordt geheven terzake van een vergunning tot verblijf of tot vestiging, gelijk aan het bedrag dat in het land van hun nationaliteit terzake van een overeenkomstige vergunning aan Nederlanders in rekening wordt gebracht.

Afdeling B. Maatregelen van toezicht

Artikel 17. 1. Bij algemene maatregel van bestuur kan ten aanzien van vreemdelingen worden voorzien in een verplichting tot:

a. het bij zich dragen en desgevraagd vertonen van bepaalde identiteitspapieren;

b. het kennis geven van verandering van woon- of verblijfplaats binnen Nederland en van vertrek naar het buitenland;

c. het verstrekken van gegevens welke van belang kunnen zijn voor de toepassing van het bepaalde bij en krachtens deze wet;

d. het verlenen van medewerking aan het vastleggen van gegevens met het oog op identificatie.

2. Ten aanzien van vreemdelingen aan wie het niet is toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven, kan bij algemene maatregel van bestuur worden voorzien in een verplichting tot:

a. aanmelding binnen een bepaalde termijn na binnenkomst in Nederland;

b. periodieke aanmelding.

3. In gevallen waarin Onze Minister zulks in het belang van de openbare rust, van de openbare orde of van de nationale veiligheid nodig oordeelt, kan hij aan een vreemdeling een individuele verplichting tot periodieke aanmelding bij het hoofd van plaatselijke politie opleggen.

Artikel 18. 1. Overeenkomstig bij algemene maatregel van bestuur te geven regelen kan — indien het belang van de openbare rust, van de openbare orde of van de nationale veiligheid zulks vordert — de vrijheid van beweging worden beperkt van vreemdelingen aan wie het niet is toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven.

2. Toepassing van een maatregel krachtens het eerste lid blijft achterwege wanneer — en wordt beëindigd zodra — de vreemdeling te kennen geeft Nederland te willen verlaten en hiertoe voor hem ook gelegenheid bestaat.

Artikel 19. 1. De met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen belaste ambtenaren zijn bevoegd personen van wie redelijkerwijs kan worden vermoed dat zij vreemdeling zijn, staande te houden ter vaststelling van hun identiteit.

2. Indien de identiteit van de staande gehouden persoon niet aanstonds kan worden vastgesteld, dan wel niet aanstonds blijkt dat het hem is toegestaan in Nederland te verblijven, mag hij worden overgebracht naar een plaats bestemd voor verhoor. Hij wordt aldaar niet langer dan gedurende zes uren opgehouden, met dien verstande, dat de tijd tussen middernacht en negen uur voormiddags niet wordt medegerekend.

3. Indien grond bestaat voor het vermoeden dat het aan de opgehouden persoon niet is toegestaan in Nederland te verblijven, kan de in het tweede lid bepaalde termijn door het hoofd van plaatselijke politie, bevoegd ter plaatse waar die persoon zich bevindt, met ten hoogste acht en veertig uur worden verlengd.

4. De met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen belaste ambtenaren zijn bevoegd de opgehouden persoon aan diens kleding of lichaam te onderzoeken, alsmede zijn bagage te doorzoeken, een en ander voorzover zulks voor de vaststelling van de identiteit noodzakelijk is.

5. Bij algemene maatregel van bestuur worden nadere regelen gegeven omtrent de toepassing van de voorgaande leden van dit artikel.

Artikel 20. Overeenkomstig bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te geven regelen kunnen de met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen belaste ambtenaren de reis- en identiteitspapieren van vreemdelingen tijdelijk in bewaring nemen en daarin aantekening stellen.

Artikel 21. 1. Een vreemdeling kan door Onze Minister ongewenst worden verklaard:

a. indien hij bij herhaling een bij deze wet strafbaar gesteld feit heeft begaan;

b. indien hij bij rechterlijk gewijsde is veroordeeld wegens een opzettelijk begaan misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd;

c. indien hij een gevaar vormt voor de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid, en het hem niet krachtens een der bepalingen van de artikelen 9 en 10 is toegestaan in Nederland te verblijven;

d. ingevolge het bepaalde bij of krachtens een overeenkomst als bedoeld in artikel 60 van de Grondwet.

2. Een afschrift van de beschikking waarbij een vreemdeling ongewenst is verklaard, wordt hem zoveel mogelijk in persoon uitgereikt door een ambtenaar die met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen is belast.

3. Is uitreiking in persoon niet mogelijk, dan wordt het afschrift over de post aan de vreemdeling toegezonden en de beschikking in de *Nederlandse Staatscourant* bekend gemaakt.

4. De artikelen 8—10 zijn niet van toepassing op ongewenst verklaarde vreemdelingen.

HOOFDSTUK III

Uitzetting en bewaring

Artikel 22. 1. Vreemdelingen aan wie het niet krachtens een der bepalingen van de artikelen 8—10 is toegestaan in Nederland te verblijven, kunnen worden uitgezet.

2. Vreemdelingen die er zich op beroepen, dat zij door verwijdering uit Nederland genoopt zouden worden zich onmiddellijk te begeven naar een land waarin zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit, dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, worden niet uitgezet dan ingevolge een bijzondere aanwijzing van Onze Minister.

Artikel 23. 1. Wanneer het verblijf van een vreemdeling in Nederland niet langer is toegestaan door het verstrijken van een termijn als bedoeld in artikel 8, of doordat hij heeft opgehouden te voldoen aan de in het eerste lid van dat artikel omschreven vereisten, geschiedt de uitzetting niet dan op last van Onze Minister of van een daartoe door hem bevoegd verklaarde ambtenaar, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen.

2. Is het verblijf niet langer toegestaan door het verstrijken van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf, dan geschiedt de uitzetting niet dan op last van het tot verlenging bevoegde gezag.

3. Indien het verblijf niet langer is toegestaan door het intrekken van een vergunning tot verblijf, een vergunning tot vestiging of een toelating als vluchteling, geschiedt de uitzetting niet dan op last van het gezag dat tot die intrekking heeft besloten.

4. Is het verblijf niet langer toegestaan doordat de vreemdeling heeft opgehouden te behoren tot een categorie waarop het bepaalde krachtens artikel 10, tweede lid, van toepassing is, dan geschiedt de uitzetting niet dan op last van Onze Minister.

5. In andere gevallen dan die welke zijn voorzien in de voorgaande leden van dit artikel, is iedere ambtenaar, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen, bevoegd tot de uitzetting over te gaan, voorzover Onze Minister niet anders heeft bepaald.

Artikel 24. Tenzij het belang van de openbare rust, van de openbare orde of van de nationale veiligheid zich daartegen verzet, wordt bij het verstrekken van een last tot uitzetting aan de vreemdeling een redelijke termijn gegund om te vertrekken naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating gewaarborgd is.

Artikel 25. Uitzetting blijft achterwege, indien de verwijdering van de vreemdeling uit Nederland met het oog op zijn gezondheidstoestand of die van een zijner gezinsleden niet verantwoord is te achten.

Artikel 26. 1. Indien het belang van de openbare rust, van de openbare orde of van de nationale veiligheid zulks vordert, kunnen in bewaring worden gesteld:

a. vreemdelingen wier uitzetting is gelast;

b. vreemdelingen ten aanzien van wie ernstige reden bestaat om te verwachten dat hun uitzetting zal worden gelast;

c. vreemdelingen aan wie het niet krachtens een der bepalingen van de artikelen 8—10 is toegestaan in Nederland te verblijven, hangende de beslissing op een verzoek om een vergunning tot verblijf, een vergunning tot vestiging of een toelating als vluchteling.

2. Bewaring van een vreemdeling blijft achterwege wanneer — en wordt beëindigd zodra — hij te kennen geeft Nederland te willen verlaten en hiertoe voor hem ook gelegenheid bestaat.

3. Bewaring krachtens het eerste lid, aanhef en onder *b* of *c*, duurt in geen geval langer dan een maand.

4. Aan de in bewaring gestelde vreemdelingen worden geen verdergaande beperkingen opgelegd dan aan personen die overeenkomstig het Wetboek van Strafvordering voorlopige hechtenis ondergaan.

Artikel 27. 1. Vreemdelingen die met het oog op hun uitzetting zijn aangehouden binnen zes maanden nadat zij zijn binnengekomen aan boord van een schip of luchtvaartuig in gebruik bij een vervoersonderneming, kunnen uit Nederland worden verwijderd door plaatsing aan boord van een schip of luchtvaartuig in gebruik bij dezelfde vervoersonderneming. Is zulks niet binnen redelijke tijd na de aanhouding mogelijk, dan kunnen de kosten van verwijdering uit Nederland op die vervoersonderneming worden verhaald.

2. Het eerste lid is niet van toepassing op vreemdelingen aan wie krachtens een der bepalingen van de artikelen 8—10 verblijf in Nederland is toegestaan tot een later tijdstip dan dat van vertrek van het schip of luchtvaartuig aan boord waarvan zij zijn binnengekomen.

3. Gezagvoerders van schepen en luchtvaartuigen zijn verplicht de redelijkerwijs van hen te vergen medewerking te verlenen aan de verwijdering van een vreemdeling overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid.

Artikel 28. 1. Bij algemene maatregel van bestuur worden nadere regelen gegeven omtrent de toepassing van de voorgaande bepalingen van dit hoofdstuk. Daarbij kan worden voorzien in de mogelijkheid van verhaal van de kosten van bewaring en uitzetting op de vreemdeling zelf en, indien hij minderjarig is, op degenen die het wettig gezag over hem uitoefenen.

2. Voorzover zulks ter uitvoering van een last tot uitzetting, dan wel voor inbewaringstelling overeenkomstig artikel 26, nodig is, kunnen de met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen belaste ambtenaren alle plaatsen, met inbegrip van woningen, betreden. De artikelen 120—123 van het Wetboek van Strafvordering zijn van overeenkomstige toepassing.

HOOFDSTUK IV

Rechtsmiddelen

Afdeling A. Herziening

Artikel 29. 1. Aan Onze Minister kan herziening worden gevraagd van beschikkingen strekkende tot:

a. het weigeren van een vergunning tot verblijf, een vergunning tot vestiging of een toelating als vluchteling, dan wel het weigeren om de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf te verlengen;

b. het verlenen, of het verlengen van de geldigheidsduur, van een vergunning tot verblijf voor een kortere dan de gevraagde termijn, dan wel onder beperkingen of met daaraan verbonden voorschriften;

c. het, anders dan overeenkomstig een daartoe gedaan verzoek, wijzigen van de beperkingen waaronder een vergunning tot verblijf is verleend, of van de daaraan verbonden voorschriften, dan wel het opleggen van een verplichting als bedoeld in artikel 17, derde lid;

d. het intrekken van een vergunning tot verblijf, een vergunning tot vestiging of een toelating als vluchteling;

e. het ongewenst verklaren van een vreemdeling;

f. het uitzetten van een vreemdeling wiens verblijf in Nederland niet langer is toegestaan doordat hij heeft opgehouden te behoren tot een categorie waarop het bepaalde krachtens artikel 10, tweede lid, van toepassing is;

g. het uitzetten van een vreemdeling die, op de dag waarop zijn uitzetting is gelast, sedert drie maanden zijn hoofdverblijf

in Nederland had, zonder dat hem krachtens een der bepalingen van de artikelen 8—10 verblijf was toegestaan, mits hij in dat tijdvak heeft voldaan aan de voor hem geldende verplichtingen tot aanmelding en kennisgeving overeenkomstig het bepaalde krachtens deze wet.

2. Voor de toepassing van het eerste lid, aanhef en onder *a*, wordt een vergunning of een toelating als vluchteling geacht te zijn geweigerd, wanneer het bevoegde gezag niet binnen zes maanden op een desbetreffend verzoek heeft beslist.

Artikel 30. 1. Herziening kan worden gevraagd door de vreemdeling ten aanzien van wie de voor herziening vatbare beschikking is gegeven, alsmede door diens wettelijke vertegenwoordiger.

2. Herziening moet schriftelijk worden gevraagd, en wel binnen een maand na de dag waarop de daarvoor vatbare beschikking geacht kan worden ter kennis van de belanghebbende te zijn gekomen. Wanneer de herziening na afloop van deze termijn is gevraagd, blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien de verzoeker aantoont dat hij de herziening heeft gevraagd zo spoedig mogelijk als dit redelijkerwijs verlangd kon worden.

Artikel 31. 1. De commissie wordt gehoord over elk overeenkomstig artikel 30 ingediend verzoek om herziening, waarvan Onze Minister afwijzing overweegt, indien dat verzoek is gericht tegen:

a. een beschikking strekkende tot het weigeren van een vergunning tot vestiging aan een vreemdeling die op het tijdstip waarop hij het verzoek om herziening heeft ingediend, gedurende een tijdvak van tenminste vijf jaren zijn hoofdverblijf in Nederland heeft gehad;

b. een beschikking strekkende tot het weigeren van een toelating als vluchteling aan een vreemdeling die door die weigering genoopt zou worden onmiddellijk terug te keren naar een land waarin hij gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens zijn godsdienstige of politieke overtuiging of zijn nationaliteit, dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep;

c. een beschikking als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder *c*—*g*.

Over andere verzoeken om herziening kan de commissie worden gehoord.

2. In gevallen waarin de commissie moet worden gehoord, stelt zij de vreemdeling in de gelegenheid zijn belangen bij haar te bepleiten. De vreemdeling kan zich alsdan door een raadsman doen bijstaan of vertegenwoordigen, behoudens de bevoegdheid van de commissie om de bijstand of vertegenwoordiging door bepaalde personen, die niet zijn advocaat of procureur, te weigeren.

3. Alle op de zaak betrekking hebbende aan de commissie overgelegde stukken worden aan de vreemdeling en diens raadsman op verzoek ter inzage verstrekt.

4. Stukken ten aanzien waarvan Onze Minister heeft bepaald dat de geheimhouding om gewichtige reden geboden is, worden niet ter inzage verstrekt. De commissie bepaalt in hoeverre zij met zodanige stukken bij haar advies rekening zal houden.

5. De door Onze Minister als zijn vertegenwoordigers aangewezen ambtenaren worden in de gelegenheid gesteld de vergaderingen van de commissie bij te wonen.

6. De commissie kan, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van de vertegenwoordiger van Onze Minister of op verzoek van de vreemdeling of diens raadsman, andere personen uitnodigen als getuige of als deskundige mondeling of schriftelijk verklaringen voor haar af te leggen, dan wel als tolk op te treden. Voorzover zij aan zodanige uitnodiging gevolg geven, ontvangen die personen voor reis- en verblijfkosten, alsmede voor tijdverzuim, vergoeding uit 's Lands kas naar een bij algemene maatregel van bestuur vast te stellen tarief. Daarbij kan mede worden voorzien in de mogelijkheid van een overeenkomstige vergoeding voor de vreemdeling en diens raadsman.

7. Onze Minister kan in spoedeisende gevallen de commissie een termijn stellen voor het uitbrengen van haar advies.

Artikel 32. 1. Zolang Onze Minister niet heeft beslist, blijft uitzetting van de vreemdeling ten aanzien van wie de aangevochten beschikking is gegeven, achterwege.

2. Van het bepaalde in het eerste lid kan worden afgeweken in gevallen waarin herziening is gevraagd van een beschikking als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder *a*, en het bij die beschikking afgewezen verzoek is ingediend hetzij op een tijdstip waarop het aan de vreemdeling niet was toegestaan in Nederland te verblijven, hetzij binnen een maand voor het einde van de termijn van het hem toegestane verblijf.

Artikel 33. 1. De beslissing op het verzoek om herziening wordt met redenen omkleed en onverwijld in afschrift ter kennis van de verzoeker gebracht.

2. Is de beslissing geheel of ten dele afwijzend, dan moet daaruit blijken of zij al dan niet in overeenstemming met het advies van de commissie is genomen.

Afdeling B. Nadere voorziening

Artikel 34. 1. Degene wiens overeenkomstig de artikelen 29 en 30 ingediend verzoek om herziening geheel of ten dele is afgewezen, alsmede diens wettelijke vertegenwoordiger, kan schriftelijk bij Ons nadere voorziening vragen.

2. Voor de toepassing van het eerste lid wordt een verzoek om herziening geacht te zijn afgewezen, wanneer Onze Minister daarop niet binnen drie maanden heeft beslist.

3. De nadere voorziening kan bij Ons worden gevraagd ter zake dat:

a. de beslissing op het verzoek om herziening met een algemeen verbindend voorschrift strijdt;

b. van de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing op het verzoek om herziening kennelijk tot een ander doel gebruik is gemaakt dan tot de doeleinden waartoe die bevoegdheid gegeven is;

c. afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot de op het verzoek om herziening genomen beslissing heeft kunnen leiden;

d. anderszins op het verzoek om herziening is beslist in strijd met een in het algemeen rechtsbewustzijn levend beginsel van behoorlijk bestuur.

4. De nadere voorziening kan worden gevraagd binnen een maand na de dag waarop de beslissing van Onze Minister op het verzoek om herziening ter kennis van de verzoeker is gebracht. In gevallen waarin het verzoek ingevolge het tweede lid van dit artikel geacht wordt te zijn afgewezen, kan de nadere voorziening worden gevraagd binnen een maand na het verstrijken van de in dat lid vermelde termijn. Artikel 30, tweede lid, tweede volzin, is van overeenkomstige toepassing.

5. Nadere voorziening kan niet worden gevraagd in gevallen waarin Onze Minister in overeenstemming met een advies van de commissie heeft beslist, tenzij de vreemdeling, op de dag waarop die beslissing werd genomen, sedert een jaar zijn hoofdverblijf in Nederland had.

Artikel 35. 1. Het adres waarbij nadere voorziening wordt gevraagd, wordt in tweevoud aan Ons gericht, maar ingediend bij de voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State, die daarop de datum van ontvangst aantekent. Hij geeft een bewijs van ontvangst af. Van de ontvangst van het adres geeft hij onverwijld kennis aan Onze Minister.

2. Indien het adres bij Ons of bij Onze Minister mocht zijn ingediend, wordt het geacht bij de voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur te zijn ingediend op de dag waarop het bij Ons of bij Onze Minister is ingekomen. In dat geval wordt het adres, nadat daarop de datum van ontvangst is aangetekend, onverwijld doorgezonden aan de voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur.

3. Het adres moet met redenen omkleed zijn. Indien de beslissing waartegen het verzoek om nadere voorziening is gericht, overeenkomstig artikel 33, eerste lid, ter kennis van de verzoeker is gebracht, moet een afschrift van deze beslissing worden overgelegd.

4. De voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur wijst de klager die het bepaalde in het voorgaande lid niet in acht genomen heeft, op het gepleegde verzuim, en nodigt hem uit, dit binnen een bepaalde termijn te herstellen.

5. De klager die niet binnen de ingevolge het voorgaande lid bepaalde termijn het door hem gepleegde verzuim heeft hersteld, kan in zijn verzoek niet-ontvankelijk worden verklaard.

Artikel 36. 1. Het adres waarbij nadere voorziening wordt gevraagd, wordt niet in behandeling genomen voordat de klager ter secretarie van de Raad van State ten behoeve van de Staat een griffierecht van f 25 heeft gestort. Blijft de storting achterwege gedurende een maand nadat de klager door de secretaris van de Raad van State op dit voorschrift is gewezen, dan wordt het verzoek om herziening door Ons niet-ontvankelijk verklaard.

2. De voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur verleent aan de klager vrijstelling van betaling, wanneer deze aannemelijk maakt dat hij niet in staat is het griffierecht te betalen, tenzij voor de gevraagde nadere voorziening kennelijk geen grond is.

3. Bij gehele of gedeeltelijke gegrondverklaring van een verzoek om nadere voorziening gelasten Wij de teruggaaf van het gestorte bedrag. Bij afwijzing van het verzoek kunnen Wij gehele of gedeeltelijke teruggaaf gelasten.

Artikel 37. 1. De voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur wint over de beslissing, waartegen nadere voorziening wordt gevraagd, de nodige ambtsberichten in. Artikel 35, tweede lid, van de Wet op de Raad van State is van overeenkomstige toepassing.

2. De Afdeling voor de geschillen van bestuur brengt Ons advies uit. De artikelen 33—63 van de Wet op de Raad van State zijn van toepassing.

Artikel 38. 1. Zolang Wij niet hebben beslist, blijft uitzetting van de vreemdeling ten aanzien van wie de aangevochten beschikking is gegeven, achterwege.

2. Van het bepaalde in het eerste lid kan worden afgeweken:

a. in gevallen waarin op het verzoek om herziening is beslist in overeenstemming met een door de commissie uitgebracht advies;

b. in gevallen waarin, zo Onze beslissing zou worden afgewacht, binnen afzienbare tijd geen gelegenheid tot uitzetting meer zou bestaan.

Artikel 39. 1. Indien de aangevochten beslissing geheel of ten dele door Ons is vernietigd, voorziet Onze Minister opnieuw in de zaak met inachtneming van Onze beslissing. Desgeraden kunnen Wij in de zaak voorzien.

2. Wij kunnen, zo daartoe termen zijn, in Onze beslissing bepalen dat een vergoeding uit 's Lands kas zal worden toegekend, onverminderd het recht van de klager om op grond van andere wettelijke bepalingen schadevergoeding te vragen.

3. Indien Onze beslissing inhoudt vernietiging op grond van het gestelde in artikel 34, derde lid, onder *d*, wordt daarin aangewezen welk in het algemeen rechtsbewustzijn levend beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is geoordeeld.

Afdeling C. Beroep op de rechter

Artikel 40. 1. De vreemdeling ten aanzien van wie een der maatregelen voorzien in de artikelen 18 en 26 is toegepast, kan een schriftelijk verzoek om opheffing van die maatregel richten tot de rechtbank van het arrondissement waarin hij zich bevindt.

2. De vreemdeling die voor de eerste maal een verzoek om opheffing van de maatregel tot de rechtbank richt, wordt daarop gehoord, althans opgeroepen. Op een volgend verzoek kan hij worden gehoord.

3. Bij zijn verhoor kan de vreemdeling zich doen bijstaan door een raadsman. De voorzitter van de rechtbank kan aan een vreemdeling die niet door een gekozen raadsman wordt bijgestaan, ambtshalve een raadsman toevoegen.

4. Het verzoek wordt ingewilligd, indien de rechtbank bevindt dat de toepassing van de maatregel in strijd is met de wet, dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank willigt het verzoek niet in, alvorens de officier van justitie in de gelegenheid te hebben gesteld daaromtrent zo nodig inlichtingen in te winnen en een conclusie te nemen.

5. De beslissing van de rechtbank wordt met redenen omkleed en onverwijld aan de vreemdeling betekend; zij is bij voorraad uitvoerbaar.

Artikel 41. 1. Tegen een beslissing van de rechtbank op een verzoek als bedoeld in artikel 40, eerste lid, kunnen de officier van justitie en de vreemdeling uiterlijk veertien dagen na de dagtekening daarvan bij het gerechtshof in hoger beroep komen. De leden 2—5 van artikel 40 zijn van overeenkomstige toepassing.

2. Tegen de beslissing van het hof kan, uiterlijk acht dagen na de dagtekening daarvan, zowel door de procureur-generaal als door de vreemdeling beroep in cassatie worden ingesteld.

Artikel 42. 1. In zaken betreffende een verzoek als bedoeld in artikel 40, eerste lid, van deze wet, zijn de artikelen 21, eerste en tweede lid, 22, 23, eerste, derde en vierde lid, 24, derde lid, 25, 37, 38, tweede, derde en vierde lid, 48, 49, 50, eerste lid, 441, eerste lid, 446, derde lid, 447, 448, eerste lid, 449—456 en 585—589 van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing. Voor zover daarin rechten zijn toegekend aan de verdachte, komen deze aan de vreemdeling toe.

2. Bij inwilliging van een verzoek tot opheffing van de maatregel van bewaring kan de rechter aan de vreemdeling een geldelijke tegemoetkoming ten laste van 's Lands kas toekennen voor de schade welke deze ten gevolge van ten onrechte toegepaste bewaring heeft geleden. Het bepaalde bij en krachtens de artikelen 90, 92 en 93 van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.

3. In zaken betreffende een verzoek als bedoeld in artikel 40, eerste lid, van deze wet, is geen recht ingevolge de Wet tarieven in burgerlijke zaken verschuldigd.

Artikel 43. 1. Een ieder aan wie de toegang tot Nederland is geweigerd, of die aan enige maatregel is onderworpen welke slechts op vreemdelingen kan worden toegepast, kan daarover, indien hij meent Nederlander te zijn, op die grond beklag doen bij de Hoge Raad der Nederlanden door middel van een door een advocaat ondertekende schriftuur, voorzover niet bij de wet op andere wijze in de mogelijkheid van een rechterlijke beslissing is voorzien.

2. De Hoge Raad kan personen oproepen om als getuige of als deskundige te worden gehoord. De verhoren geschieden in het openbaar, tenzij de Hoge Raad om gewichtige redenen anders beslist.

3. De Hoge Raad doet uitspraak na de procureur-generaal te hebben gehoord.

4. Indien het beklag gegrond wordt verklaard, wordt het op grond van de Wet tarieven in burgerlijke zaken geheven recht terugbetaald en kan aan de klager een vergoeding voor kosten van rechtsbijstand worden toegekend.

HOOFDSTUK V

Straf-, overgangs- en slotbepalingen

Artikel 44. 1. Overtreding van een voorschrift, vastgesteld bij of krachtens een der artikelen 3, eerste lid, aanhef en onder *b*, 7, eerste lid, en 17, eerste en tweede lid, alsmede handelen in strijd met het bepaalde in artikel 7, vierde lid, of artikel 27, derde lid, dan wel in strijd met een verplichting opgelegd krachtens artikel 17, derde lid, of 18, eerste lid, wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste duizend gulden.

2. De in het eerste lid strafbaar gestelde feiten worden beschouwd als overtredingen.

3. Bevoegd tot opsporing van de in het eerste lid strafbaar gestelde feiten zijn, behalve de ambtenaren genoemd in artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering, de ambtenaren die met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen zijn belast.

Artikel 45. Voor de toepassing van artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht wordt het lidmaatschap van de commissie beschouwd als een ambt.

Artikel 46. 1. Vreemdelingen aan wie, vóór het tijdstip waarop deze wet in werking treedt, hetzij krachtens een beschikking van het daartoe bevoegde gezag, hetzij van rechtswege, verblijf in Nederland is toegestaan voor een termijn welke langer is dan de krachtens artikel 8 bepaalde, worden geacht voor het op dat tijdstip nog resterende deel van die termijn een vergunning tot verblijf, in de zin van deze wet, te hebben verkregen.

2. Vreemdelingen die na het bereiken van de eenentwintigjarige leeftijd gedurende een tijdvak van vijf jaren, onmiddellijk voorafgaande aan het tijdstip waarop deze wet in werking treedt, hun geoorloofd hoofdverblijf in Nederland hebben gehad, worden geacht een vergunning tot vestiging, in de zin van deze wet, te hebben verkregen.

3. Binnen een maand na het tijdstip waarop deze wet in werking treedt kan aan Onze Minister herziening worden gevraagd van nog niet geheel ten uitvoer gelegde, vóór dat tijdstip gegeven, beschikkingen strekkende tot beëindiging van een voor een langere dan de in artikel 8 bedoelde termijn toegestaan verblijf in Nederland. De artikelen 30—39 zijn van overeenkomstige toepassing.

4. Indien krachtens artikel 8 verschillende termijnen zijn bepaald, wordt bij de toepassing van het eerste en derde lid van het onderhavige artikel uitsluitend gelet op de termijn welke is vastgesteld voor de categorie waartoe de vreemdeling behoort.

Artikel 47. 1. Ingetrokken worden:

a. de wet van 13 augustus 1849, *Stb.* 39, tot regeling der toelating en uitzetting van vreemdelingen;

b. de wet van 17 juni 1918, *Stb.* 410, houdende nadere voorzieningen in de tegenwoordige buitengewone omstandigheden betreffende het toezicht op hier te lande vertoevende vreemdelingen;

c. de wet van 10 januari 1920, *Stb.* 11, houdende nadere voorzieningen betreffende de grensbewaking.

2. Op maatregelen welke, vóór het tijdstip waarop deze wet in werking treedt, zijn genomen krachtens een der artikelen 2, 3 en 3*a* van de in het eerste lid onder *b* vermelde wet, blijft die wet van toepassing.

3. De strafbepalingen, vastgesteld bij en krachtens de in het eerste lid onder *b* en *c* vermelde wetten, blijven van toepassing op feiten begaan vóór het tijdstip waarop deze wet in werking treedt.

Artikel 48. Op beschikkingen ingevolge het bepaalde bij of krachtens deze wet — met uitzondering van die, welke zijn gegrond op het bepaalde krachtens artikel 3, eerste lid — is de Wet beroep administratieve beschikkingen niet van toepassing.

Artikel 49. Ter uitvoering van een overeenkomst als bedoeld in artikel 60 van de Grondwet, dan wel van een voor Nederland verbindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie, kan bij algemene maatregel van bestuur ten gunste van hetzij vreemdelingen in het algemeen, hetzij bepaalde categorieën van vreemdelingen, worden afgeweken van deze wet.

Artikel 50. 1. In geval van oorlog of andere buitengewone omstandigheden kan bij algemene maatregel van bestuur worden afgeweken van het bepaalde in de voorgaande hoofdstukken van deze wet, voorzover daartoe naar Ons oordeel noodzaak bestaat.

2. Indien Wij niet, binnen drie maanden na het in werking treden van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in het eerste lid, aan de Staten-Generaal een voorstel van wet hebben doen toekomen tot wijziging van deze wet overeenkomstig die maatregel, of indien zodanig voorstel wordt ingetrokken of verworpen, trekken Wij de maatregel onverwijld in.

Artikel 51. Deze wet kan worden aangehaald onder de titel: Vreemdelingenwet.

Artikel 52. Deze wet treedt in werking op een door Ons te bepalen tijdstip.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministeriële Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven ten Paleize Soestdijk, 13 januari 1965.

JULIANA.

De Minister van Justitie,
Y. SCHOLTEN.

Uitgegeven de *tweede* februari 1965.

De Minister van Justitie,
Y. SCHOLTEN.

Zie voor de behandeling in de Staten-Generaal:
Bijl. Hand. II 62/63, 7163;
Bijl. Hand. II 63/64, 7163; Hand. II 63/64, bladz. 2199—2218, 2235—2250, 2253—2254;
Bijl. Hand. I 64/65, 7163; Hand. I 64/65, bladz. 313—326.